

Ανθρώπινα

Από τον **ΓΙΩΡΓΟ ΚΙΟΥΣΗ** g.kiouis@eleftherotypia.net

CLARO CORTES

«Το διάβασμα είναι παρηγοριά, διέξοδος, πολιτισμός. Είναι φάρος και πυξίδα σε νερά σκοτεινά κι αχαρτογράφητα»

Α.Δ.

Χώρος ελεύθερης διέλευσης ονείρων

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Με την
ΑΙΤΕΛΙΚΗ
ΔΑΡΛΑΣΗ

Με πτυχίο Θεατρικών Σπουδών από το Πανεπιστήμιο Αθηνών, μεταπτυχιακά στις Παραστατικές Τέχνες (στο Λονδίνο), ειδικές γνώσεις στο θεατρικό έργο-κινηματογραφικό σενάριο, σε Ελλάδα και Αγγλία, επί μια τετραετία διδάσκουσα το μάθημα «Εργαστήρι Δημιουργικής Γραφής» στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου, η Αγγελική Δαρλάση, θεατρολόγος-σκηνοθέτις, δεν χρειάζεται πολλές συστάσεις. Είναι ιδρυτικό μέλος της ομάδας θεάματος «Η Αθήνη Πλευρά» και της ανεξάρτητης δισκογραφικής εταιρείας «Puzzlemusik». Συγγραφέας των βιβλίων:

«Με λένε... Σύννεφο» (εκδ. Πατάκη), «Το δέντρο που είχε φτερά» (εκδ. Παπαδόπουλος), «Τότε που κρύψαμε έναν άγγελο» (εκδ. Πατάκη), «Ονειροφύλακες», «Οι ονειροφύλακες και ο φάρος των ονείρων» (εκδ. Πατάκη).

– Πώς προέκυψαν;

«Ήταν αρκετοί οι μικροί αθλά κι οι μεγάλοι αναγνώστες του πρώτου μυθιστορημάτος μου "Ονειροφύλακες" που μου ζητούσαν να γράψω τη συνέχεια, μια ιδέα που όμως για χρόνια την απέρριπτα. Το θεωρούσα ολοκληρωμένο βιβλίο –άλλωστε το Κρατικό Βραβείο και η πολύ καλή πορεία του ήταν σαν να μου το επιβεβαιώνουν. Πριν από τρία χρόνια, τακτοποιώντας παλιά αρχεία, βρήκα σημειώσεις για ιστορίες και ήρωες που δεν είχαν χωρέσει στο πρώτο βιβλίο κι άρχισαν να μου μπαίνουν ιδέες. Τότε ήταν που σ' ένα νεανικό δωμάτιο διάβασα "χώρος ελεύθερης διέλευσης ονείρων" κι άκουσα έναν νέο να λέει "τα όνειρά μας αργοπεθαίνουν".

– Σ' ένα σχολείο;

«Εκεί, κατά τη διάρκεια μιας συζήτησης, ένα παιδί μου είπε σχεδόν απαιτητικά: "Πρέπει να υπάρχουν ονειροφύλακες. Αλλιώς τα όνειρά μας κινδυνεύουν να χαθούν για πάντα". Στα λόγια του ήταν ολοφάνερη η ανάγκη του να παρηγορηθεί, να ελπίσει σε κάτι. Και οι ονειροφύλακες έμοιαζε να του την προσφέρουν. Το ίδιο βράδυ ση-

μείωσα τα λόγια του κι άρχισα να γράφω το βιβλίο. Διαπίστωσα ξαφνικά ότι τελικά είχα να πω, εκ νέου, πολλά για τους ονειροφύλακες.

– Μια αλληγορία;

«Το βασικό θέμα που διατρέχει τόσο το πρώτο όσο και το δεύτερο βιβλίο είναι το δικαίωμα στο όνειρο και στη διαφορετικότητα. Κι όπως το πρώτο βιβλίο, έτσι και το δεύτερο είναι μια αλληγορία. Διαπίστωσα ότι περιέγραφα μια δυστοπία. Στην ουσία μιλούσα για όσα ζούσαμε, για όσα ζούμε και πιθανότατα για όσα φοβάμαι μήπως τυχόν ζήσουμε».

– Η φιλιαναγνωσία σήμερα;

«Τα σημάδια δεν είναι ευνοϊκά. Και πώς να είναι όταν κλείνουν βιβλιοθήκες – απ' όσο ξέρω εκλείνουν ήδη οι σχολικές και επίκειται η συγχώνευση ή το κλείσιμο 46 δημόσιων βιβλιοθηκών. Παρ' όλα αυτά, υπάρχουν πάρα πολλοί φωτισμένοι εκπαιδευτικοί, που σε πείσμα των καιρών προσπαθούν να μεταδώσουν στους νέους την αγάπη για το βιβλίο».

– Θα αντέξει το βιβλίο;

«Αν δεν αντέξει το βιβλίο, και φυσικά δεν αναφέρομαι στα εφήμε-

ρα ευπώλητα, σημαίνει πως δεν θα αντέξει η ελεύθερη σκέψη κι έκφραση, δεν θα αντέξει ο ανθρωπίνος πολιτισμός. Επιστροφή στο Μεσαίωνα και σε μαύρα χρόνια δηλαδή. Μόνο αν αντέξει μπορούμε να ελπίζουμε».

– Διδάσκετε θεατρική αγωγή;

«Τα καλλιτεχνικά μαθήματα τα παιδιά τα νιώθουν και τα βιώνουν ως διέξοδο. Είναι ένας διαφορετικός τρόπος προσέγγισης της διαδικασίας της μάθησης, με τον οποίο ασκούνται στο να καλλιεργούν τη δημιουργική σκέψη τους, τη φαντασία, την ενσυναίσθηση. Τους δίνεται το δικαίωμα να εκφραστούν ελεύθερα πέρα από κουτάκια και στερεότυπα».

– Δημιουργική γραφή;

«Διδάσκω "δημιουργική ανάγνωση - δημιουργική γραφή" σε ομάδες παιδιών κι εφήβων. Παίρνεις πολλαπλάσια πίσω αυτό που έδωσες. Θα κλείσω με κάποιους στίχους ενός εξάχρονου. Ήταν οι σκέψεις του δικού του ήρωα στην ιστορία που φτιάχναμε: "Είμαι ένα τίποτα. Δεν είμαι κάποιος ήρωας εγώ. Αλλά έχω τόσα να ζήσω. Τόσα να κάνω, τόσα να πω"».

